

sig begge dele, også at blive vred over de sager, der ikke er rimelige. Det er også en del af vores politiske opgave.

Dette er så også et svar til fru Else Winther Andersen: Uanset om man bliver vred over enkelt-sager – det vil jeg stadig tillade mig at blive, når mennesker bliver klempt af et system, for jeg synes, mennesket kommer før systemet; det tror jeg i øvrigt også Venstre har skrevet noget om engang – så synes jeg stadig væk, man skal tillade sig retten til at blive vred, når mennesker bliver klempt og mast af et system, og når alle politikere, når sagen dukker frem, siger: Sådan havde vi ikke ment, og det, der sker i den her sag, vil vi ikke afdække.

Men når virkeligheden er så forskellig, at fru Else Winther Andersen ikke kan genkende virkeligheden, er vi vel nødt til at illustrere virkeligheden, ikke alene med nogle eksempler, men også med nogle konkrete kommuner. Jeg nævnte fem konkrete kommuner i min indledning. Jeg nævnte Viborg, jeg nævnte Skive, jeg nævnte Hjørring, jeg nævnte Indre Østerbro, og så kan jeg ikke huske den sidste.

Men det er jo netop for at få konkret kød og blod på diskussionen. Og dér vil jeg så spørge fru Else Winther Andersen: De her fem kommuner, som alle har reduceret mellem 30 og 50 pct., er det inden for Venstres smertegrænse?

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Ja, som forslagsstiller må jeg sige, at det jo er i nøden, man skal kende sine venner. Og hjælpen kommer i det her tilfælde fra uventet hold, og det vil jeg da sige en varm tak for. Tak til de partier, som har støttet.

Men det, jeg synes man skal undre sig over, er, hvordan vi kunne komme herhen, hvor vi var nødt til at trække det ned i salen. Og spørgsmålet er, om i hvert fald CD's forslag havde ligget på bordet, hvis ministeren havde bragt forholdene i orden. Det mener jeg ikke. Det havde vi så ikke følt os nødsaget til.

Ved forespørgslen i eftermiddags, forespørgsel nr. F 24, var der jo en varm debat om regeringens løfter, blandt andet fra Venstres side, som jo også var medforslagsstiller til en af vedtagelserne ... det hedder ikke dagsordener mere, tror jeg, men jeg vil kalde det for en dagsorden, for det ved jeg, hvad er ...

Anden næstformand (Henning Grove):
Forslag til vedtagelse!

Yvonne Herløv Andersen (CD):

... forslag til vedtagelse er det, ja. Tak, hr. formand! Og det svarer ikke ret godt til det, som jeg så hørte i dag, nemlig at det ikke var så nødvendigt med indgreb, fordi man havde en tillid til, at kommunerne nok ville. Det synes jeg ikke er det, vi har set indtil nu.

Og så kan man spørge, hvorfor den debat så er kommet så fredsommeligt af sted. Det må jo være, fordi den forargelse, man så rummede, er blevet brændt af i eftermiddags. Altså, den sociale forargelse, som man havde til rådighed, blev så brugt op.

Så kan man sige, at CD's forslag er, hvad jeg selv vil kalde for den optimale løsning, den for mig smukkeste løsning på et problem, idet den tager hele mennesket og hele menneskets situation og sætter det i fokus for en løsning af de problemer, der kan få dagligdagen til at være besværlig for den enkelte.

Forslagets fremsættelse er, som jeg sagde før, affødt af den usikkerhed, som serviceloven har efterladt. Og jeg mener også, at med hensyn til den meget vide formulering, der i realiteten er i den lov, har det vist sig, at den kan man ikke forvalte ude i kommunerne. Det har så ført til den her attack, først og fremmest på den praktiske hjælp.

Og bag ved det står så spørgsmålet om brugerbetaling, og jeg er overbevist om, at det kommer frem igen i kommuneforhandlingen; det gør det. For kommunerne skal også til at have de forhandlinger i juni måned, og til efteråret ser vi kommunerne lægge budget igen, og det tror jeg kommer til at betyde det samme vedrørende området praktisk hjælp. Så vil man igen bruge de ældre som en buffer i budgetmæssig retning.

Men når vi så har fået taget os sammen til at sige, at så skal praktisk hjælp så ikke være et kommunalt anliggende mere, så er det, jeg bliver så nervøs for, hvad der så bliver det næste. Jeg er meget nervøs for brugerbetaling i det hele taget. Skal vi gøre det, så skal vi tage det bredt, og vi skal diskutere det bredt, både på sundhedsområdet og på socialområdet. Er det dét, vi vil, og hvor langt vil vi gå med det? For jeg har den opfattelse, at vi har en solidarisk skattebetaling, og at det er derover, man betaler for de ydelser, der bliver givet til de ældre.